

Publicerad 2012-08-22 13:20 av Ben Biten

"Det är synd om människorna", sa Indras dotter

Jag drömmer om mina föräldrar ibland. Om vardagsrummet med stavparkett från 1930-talet och morsans söta kanelbullar. Mjök, Gula Blend, den gröna plyschsoffan, föräldragrus innanför skjortan och väderleksrapporten på P1.

Jag sa aldrig vart jag skulle. Eller när.

Men jag tror att farsan förstod. De sista veckorna, sent om kvällarna när jag kom hem från fabriken eller någon fest, brukade han sitta vid köksbordet med de där glasögonen på nästippen och läsa Strindberg.

Ensam.

Han tittade alltid på mig en lång stund när jag kom hem. Ingen ilska. Ingenting. Han sa aldrig något. Men han tittade på mig. Länge.

En morgon var jag bara borta. Inget brev. Inget hejdå. Jag tog två par jeans och t-shirts och lite underkläder. Och så gitarren förstås. Och ett foto på mig och syrran. Tåget ner till Stockholm och sedan... Iväg.

Och jag vet inte om farsan fortfarande sitter kvar vid köksbordet. Han och Strindberg.

Men jag hoppas det.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ben Biten med Poeter.se id #42291 innehar upphovsrätten